

øvrigt ønskede Statsrevisionens Opmærksomhed henvendt paa dette Punkt, vil det jo staa aabent for Statsrevisionen at rekvirere de Oplysninger, som maatte være ønskelige til yderligere Supplering af, hvorledes dette Forhold skal forstaas.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Stühr): Med Hensyn til de første Bemærkninger, den ærede Ordfører gjorde, kan jeg fatte mig ganske kort, idet jeg nemlig er enig med den ærede Ordfører i, at der saa vidt muligt bør sørges for, at de Udgifter, som skulle afholdes, ere forud bevilgede. Og hvad altsaa angaar de Bemærkninger, han har udtalt med Hensyn til V. a. og b., har jeg ikke andet at sige end dette, at jeg skal gøre mit bedste for, at sligt ikke skal gentage sig, saa længe jeg har med det at gøre, idet jeg dog maa tilføje, at det ved den Slags Arbejder kan ske, at der kan komme uforudsete Ting frem, og at man derfor ikke tør love bestemt, at det kan undgaa, men jeg skal for mit Vedkommende undgaa det, saa vidt det er muligt. Med Hensyn til de 100 Kr., som omhandles under V. d. 2., maa jeg maaske udtale, at det er blevet oplyst for mig, at de vare udbetalte, inden den daværende Kultusminister afgav den sammesteds citerede Erklæring, men det vil selvfølgelig ikke gentage sig. Grunden til, at det er sket, er altsaa ikke et Brud paa det Løfte, der er afgivet, men den, at de allerede vare udbetalte. Med Hensyn til V. h. kan jeg ogsaa udtale, at det, saa vidt jeg er i Stand til at forhindre det, ikke skal ske, at Penge, der ere bevilgede paa en Konto, blive anvendte paa en anden. Og naar der under V. i. siges om Gratifikationer: „Det tør saaledes forventes, at Gratifikationerne paa Konto 13. l. endelig i Aar forekomme for sidste Gang“, kan jeg sige, at det haaber jeg ogsaa. Gratifikationerne ere indskrænkede til de 6,000 Kr., som ere bevilgede dertil.

Derefter kommer jeg til Bemærkningerne om Aandssvageanstalterne, og jeg maa da maaske begynde med at udtale, at ogsaa jeg for mit Vedkommende vilde være meget glad, om vi kunde komme dertil, at Udgiften til Asylisterne kunde

indskrænkes, eller at Betalingen for Asylister kunde formindskes, da jeg fuldstændig vel kender de vanskelige Forhold, hvorunder man lever i fattige Hjem paa Landet, hvor man har et aandssvagt Menneske, og ved, hvor vanskeligt det kan være at skaffe Betalingen til Veje. Det har derfor ogsaa været under omhyggelig Overvejelse i Ministeriet i Anledning af den kritiske Revisors Bemærkninger. Men Sagen er, at saaledes som de tvende Anstalter, vi have her i Landet, ere stillede, har man ikke ment, at man endnu turde skride til en Formindskelse af Betalingen. Særlig gælder dette for de Kellerske Anstalter, om hvilke det vistnok vil være Medlemmer af det høje Ting bekendt, at de for en meget væsentlig Del, hvad deres Bygninger angaa, leve under Forhold, som bør forandres, og at der derfor vil forestaa betydelige Udgifter til de aldeles nødvendige Omdannelser af disse Bygninger eller til ny Bygninger. Hvorledes man nu vil indrette sig med Udgiften, ja, derom kan jeg ikke udtale andet, end at Forhandlinger med Folketinget i saa Henseende ere paabegyndte privat, idet jeg har ønsket at høre Finansudvalgets Stilling til Sagen, inden der bliver forelagt noget Lovforslag derom. Men med de store Udgifter, som i hvert Fald ville komme, og med den forholdsvis mindre heldige økonomiske Status, hvorunder disse Anstalter leve, har man ikke ment at kunne gøre nogen Indskrænkning i Betalingen, og det samme gælder til Dels endnu for Gamle Bakkehus, den anden Anstalts, Vedkommende. Jeg maa derhos straks gøre en Bemærkning med Hensyn til Laanene, da dette Forhold i Virkeligheden for denne Anstalts Vedkommende knytter sig hertil. Det ene af de 5 pCt.s Laan, som er omtalt, er et Laan paa 5,000 Kr., som „Gamle Bakkehus“ skylder, og som ikke kan forandres før efter 5 Aars Forløb. Det er nemlig fremkommet som Prioritetslaan til den tidligere Ejer af den Ejendom, som „Gamle Bakkehus“ købte, og den daværende Ejer betingede sig ved Salget, at disse 5,000 Kr. skulde indestaa til 5 pCt. i 5 Aar. Altsaa før den Tid kan Laanet ikke indløses. Ellers vilde vel „Gamle Bakkehus“ nok have kunnet skaffe de Penge